

Arrest

nr. 135 045 van 15 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 augustus 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 15 januari 1991.

Op 26 februari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van descendent van E.M.

Op 8 juli 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.02.2014 werd ingediend door:

Naam: H. (...)

Voornaam: K. (...)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: J.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld on- der1° en 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- attest van het Armeense 'Centrum voor Informatietechnologie van de Staatscommissie voor Eigendom van de regering van de Republiek Armenië dd. 20.02.2014 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft in Armenië. Dit attest zegt echter niet andere mogelijk bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering, ...) vanuit Armenië; het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Boven- dien blijkt uit het dossier dat betrokkene de afgelopen jaren reeds woonachtig was in België. Aangezien er betreffende deze periode geen bewijzen van onvermogen voorlegt worden, is op onvoldoende wijze bewezen dat betrokkene effectief onvermogen is

- rekeninguittreksels: uit deze documenten blijkt niet dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon

- ongedateerd en niet-ondertekende verklaring op eer door betrokkene met betrekking tot zijn financiële situatie de afgelopen jaren: gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit schrijven niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene of als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon

Bovendien blijkt uit informatie van het administratieve dossier van betrokkene dat hij in de afgelopen weken zelf tewerkgesteld was. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zou hebben nagelaten te bewijzen dat hij voor zijn aanvraag ten laste was van zijn Belgische referentiepersoon.

Dat verzoeker opmerkt dat hij in België steeds heeft ingewoond bij zijn moeder en sedert 2012 bij zijn moeder en haar wettelijke levenspartner, de heer de heer M.E. (...).

Dat verweerder op de hoogte is dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon minstens sedert 3 juli 2012 te Maldegem samenwonen (cf. stuk 2).

Dat beiden minstens sedert 3 juli 2012 te Maldegem samenwonen/staan ingeschreven op het zelfde adres (cf. stuk 2).

Dat derhalve verzoeker, gezien het inwonen van verzoeker bij de Belgische referentiepersoon minstens sedert 3 juli 2012, als ten laste van Belgische referentiepersoon dient te worden beschouwd en derhalve voldoende is aangetoond dat verzoeker in het verleden ten laste was (en nog steeds is) van de Belgische referentiepersoon.

Dat verzoeker niet ontkent dat hij heeft gewerkt. Dat dit echter slechts 9 werkdagen via een interimcontract betroffen en derhalve geenszins als een volwaardige tewerkstelling, waarbij verzoeker over een eigen inkomen beschikt om in zijn levensonderhoud te voorzien, kan beschouwd worden.

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden.

Dat verweerder alvorens een beslissing te nemen, een onderzoek diende te verrichten.

Dat immers bij een eenvoudig nazicht van verweerder had kunnen vaststellen dat verzoeker sedert geruime tijd inwoont bij de Belgische referentiepersoon.

Dat dergelijk nazicht door verweerder niet is gebeurd.

Dat de motiveringsplicht werd geschonden nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.”

2.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het enige middel stelt verzoeker de schending voor van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en een manifeste beoordelingsfout.

Hij betoogt dat hij in België steeds bij zijn moeder gewoond zou hebben en dat hij sedert 2012 bij zijn moeder en haar wettelijke levenspartner zou wonen met inschrijving op hetzelfde adres sedert 3 juli 2012. Hij beweert dat door het feit dat hij bij de referentiepersoon woont, voldoende aangetoond zou zijn dat hij in het verleden ten laste was en nog steeds ten laste is van de referentiepersoon.

Hij ontkent niet dat hij gewerkt heeft, maar het zou om een interimtewerkstelling gaan van slechts 9 werkdagen en niet om een volwaardige tewerkstelling waarbij hij over een eigen inkomen beschikt om in zijn levensonderhoud te voorzien.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd in uitvoering van artikel 52, §4, lid 5 van het Vreemdelingenbesluit, omdat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, hij heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Artikel 40bis, §2, lid 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

“ 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt

gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De bestreden beslissing bepaalt inzake de door verzoeker voorgelegde bewijzen:

- “attest van het Armeense ‘Centrum voor Informatietechnologie van de Staatscommissie voor Eigendom van de regering van de Republiek Armenië’ dd. 20.02.2014 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft in Armenië. Dit attest zegt echter niet[s over] andere mogelijk bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering, ...) vanuit Armenië; het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Bovendien blijkt uit het dossier dat betrokkene de afgelopen jaren reeds woonachtig was in België. Aangezien er betreffende deze periode geen bewijzen van onvermogen voor[gelegd] worden, is op onvoldoende wijze bewezen dat betrokkene effectief onvermogen is

- rekeninguittreksels: uit deze documenten blijkt niet dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon

- ongedateerd en niet-ondertekende verklaring op eer door betrokkene met betrekking tot zijn financiële situatie de afgelopen jaren: gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit schrijven niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene of als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon

Bovendien blijkt uit informatie van het administratieve dossier van betrokkene dat hij in de afgelopen weken zelf tewerkgesteld was. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.”

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom verzoeker onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, toont hij met het loutere feit van zijn inschrijving op hetzelfde adres van de referentiepersoon sedert 3 juli 2012 geenszins aan dat hij in het verleden ten laste was en nog steeds ten laste is van de referentiepersoon. Het feit dat hij gedurende slechts 9 dagen interimarbeid zou hebben verricht doet hier geen afbreuk aan.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 40bis; §2, 3° van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoeker aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Het enige middel is ongegrond.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt echter dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de

uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 februari 2014 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in functie van de met haar moeder wettelijk samenwonende partner die de Belgische nationaliteit heeft. Om in aanmerking te komen voor het recht op verblijf van meer dan drie maanden, dient te worden nagegaan of de voorschriften van artikel 40bis, § 2, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet voldaan zijn.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“ (...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter, eerste lid bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

*- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen,
(...)”*

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Naar aanleiding van haar aanvraag voor een verblijfskaart op 26 februari 2014 legde de verzoekende partij blijkens het administratief dossier naast stukken aangaande haar identiteit volgende stukken voor:

- Attest van de mutualiteit
- Verklaring van het OCMW van 20 januari 2014 die stelt dat verzoekende partij vanaf 3 juli 2012 tot op heden geen enkele steun van het OCMW heeft ontvangen
- Onderzoeksverslag van de politie van 20 maart 2014 waaruit blijkt dat verzoekende partij inwoont bij haar moeder
- Huurovereenkomst op naam van de moeder van de verzoekende partij en de partner van de moeder
- Uitprint van 1 augustus 2013 van de digitale belastingaangifte van de partner van de moeder van de verzoekende partij
- Kopies van rekeninguittreksels van de partner van de moeder van de verzoekende partij
- Document getiteld “Compte de résultat détaillé” voor het jaar 2012 op naam van de partner van de moeder van de verzoekende partij
- Verklaring van wettelijke samenwoning tussen de moeder van de verzoekende partij en haar partner E.M. van 22 augustus 2012
- Document met vertaling waarin wordt gesteld dat op naam van de verzoekende partij geen onroerend goed staat geregistreerd in Armenië
- Handgeschreven ongedateerde verklaring van de verzoekende partij

De verzoekende partij betoogt dat zij steeds bij haar moeder heeft gewoond en minstens sinds 3 juli 2012 inwoont bij haar moeder en haar moeders partner, in casu de referentiepersoon, zodat voldoende is aangetoond dat zij minstens sinds 3 juli 2012 ten laste is van de Belgische referentiepersoon en dus voldoende is aangetoond dat zij in het verleden ten laste was van deze referentiepersoon.

De Raad verwijst naar de interpretatie van het begrip “ten laste” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yuning Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35 en 37). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of diens echtgenoot. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

Ten deze stelt de bestreden beslissing vast dat de betrokkene niet afdoende aangetoond heeft ten laste te zijn van de referentiepersoon om reden dat:

“Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- *attest van het Armeense 'Centrum voor Informatietechnologie van de Staatscommissie voor Eigendom van de regering van de Republiek Armenië dd. 20.02.2014 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft in Armenië. Dit attest zegt echter niet andere mogelijk bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering, ...) vanuit Armenië; het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Boven- dien blijkt uit het dossier dat betrokkene de afgelopen jaren reeds woonachtig was in België. Aangezien er betreffende deze periode geen bewijzen van onvermogen voorlegt worden, is op onvoldoende wijze bewezen dat betrokkene effectief onvermogen is*

- *rekeninguittreksels: uit deze documenten blijkt niet dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon*

- *ongedateerd en niet-ondertekende verklaring op eer door betrokkene met betrekking tot zijn financiële situatie de afgelopen jaren: gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit schrijven niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene of als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon*

Bovendien blijkt uit informatie van het administratieve dossier van betrokkene dat hij in de afgelopen weken zelf tewerkgesteld was. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.”

Het komt de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor wanneer de verwerende partij besluit dat de verzoekende partij met deze documenten niet aantoot dat zij ten laste is van de referentiepersoon zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet. De verwerende partij oordeelde op goede gronden dat uit het Armeense attest waaruit blijkt dat zij geen eigendommen bezit in Armenië niets zegt over mogelijke andere bronnen van inkomsten van de verzoekende partij zodat uit dit stuk niet het bewijs van onvermogen kan worden afgeleid, en dat zij bovendien onvoldoende bewijst in België onvermogen te zijn terwijl zij hier de afgelopen jaren woonde. Nazicht van de rekeninguittreksels van de partner van de moeder van de verzoekende partij staat niet toe af te leiden dat de verzoekende partij in het verleden financieel ten laste was van deze referentiepersoon nu haar naam nergens voorkomt op deze documenten en er geen transacties tussen verzoekende partij en de referentiepersoon blijken. Evenmin is het kennelijk onredelijk te oordelen dat de ongedateerde, niet-ondertekende geschreven verklaring op naam van de verzoekende partij niet in overweging kan worden genomen als afdoende bewijs dat verzoekende partij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon gelet op het karakter en de geringe bewijswaarde van een dergelijke verklaring.

De verzoekende partij weerlegt de conclusies van de verwerende partij met betrekking tot de voorgelegde stukken niet, doch zij wijst er enkel op dat zij sinds 3 juli 2012 inwoont bij haar moeder en de referentiepersoon. De verwerende partij handelt echter niet op kennelijk onredelijke wijze door het louter verblijven op hetzelfde adres als de referentiepersoon niet te weerhouden als afdoende bewijs dat de verzoekende partij ten laste zou zijn van deze persoon, temeer uit het administratief dossier dat een uitprint van de toepassing Dolsis bevat, blijkt, zoals de verwerende partij opmerkt in de bestreden

beslissing, dat de verzoekende partij in 2014 verschillende dagen is tewerkgesteld. De verzoekende partij ontkent dit niet. Waar zij in haar verzoekschrift voorhoudt dat dit “*slechts 9 werkdagen via een interimcontract*” betrof, betreft dit een loutere bewering die zij geenszins onderbouwt met bewijsstukken, waaruit bijvoorbeeld de duur en de frequentie van en het loon verkregen voor deze prestaties blijken. Het louter feit dat zij zelf stelt dat dit geen volwaardige tewerkstelling betreft, laat niet toe conclusies te trekken met betrekking tot het al dan niet ten laste zijn van de referentiepersoon.

Het louter feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, vermag deze niet te weerleggen. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij tenslotte niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij geen onderzoek heeft verricht alvorens de bestreden beslissing te nemen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Wat de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad er op dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN